

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 16 (288)

Середа, 3 серпня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ЗА ЧЕСТЬ ФАБРИЧНОЇ МАРКИ

ПО ВСІЙ країні прокотилася бойовий клич молодих виробників Хотьківського заводу «Електроізоліт» і Владимирського тракторного заводу імені Жданова. Недавно вони закликали всіх учасників змагання за комуністичну працю добитися випуску кращої і найдосконалішої у світі продукції, яка перебуває на рівні сучасних досягнень науки і техніки. Їх девізом стало: «Радянське — значить відмінне».

Центральний Комітет ВЛКСМ схвалив це починання, яке є одним з характерних проявів комуністичного ставлення до праці, і зобов'язав комсомольські організації широко розгорнути змагання всіх молодих робітників, інженерів і техніків за підвищення якості і надійності в експлуатації готової продукції.

Сотні молодих послідовників славного руху за високу честь фабричної марки є і в нашій області. Далеко за межі Кіровограда, мов лунка пісня, розійшлася слава про трудові діла бригади закрийшиць Лідії Лебедєвої із взуттєвої фабрики. Цей колектив вже давно відмовився від нагляду офіційних контролерів. Цей контроль замінила робітнича совість взуттєвників. Кожна робітниця видає продукцію тільки першим сортом і високо тримає честь фабричної марки.

ШКОДА тільки, що такий чудовий почин ще не дістав масового поширення на промислових підприємствах і будовах області, зокрема, в ремонтних цехах Знамянського паровозного депо, на Олександрійському електромеханічному заводі, на будівельних дільницях Кременчуцького гідровузла. Адже тут є сотні робітників, десятки бригад, на яких сміливо можна покласти і запровадити систему, при якій виробничники взаємно контролювали б якість своєї роботи, готової продукції.

Коли мова заходить про метод самоконтролю, деякі господарники запитують: «Де ж все-таки гарантія? Адже покластися тільки на робітників — це небезпечно. Можуть знайти і нечесні люди». Досвід стержневиць бригади комуністичної праці Галини Бардіної з ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка» начисто спростовує це недовір'я. Відтоді, як стержневиці перейшли на систему самоконтролю, тут не пам'ятають жодного випадку умисної приписки деталей, немає бракоробів.

ДОВІР'Я до людини — велика сила, вона здатна гори звернути. Отже, завдання первинних комсомольських організацій, міськкомів і райкомів ЛКСМУ — ВСІМА ДОСТУПНИМИ ЗАСОБАМИ РОЗВИНУТИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ПАТРІОТИЧНИЙ РУХ ЗА ЧЕСТЬ ФАБРИЧНОЇ МАРКИ. Звичайно, перехід на систему самоконтролю — не скороминуща кампанія, і при її запровадженні не слід проявляти зайвої метушні, поспішності. Щоб не скомпрометувати цей метод, з ним треба глибоко ознайомити молодих робітників, налагодити технічне навчання, проводячи всю цю копітку роботу у тісному контакті з партійними організаціями і керівниками підприємств.

ГАРАНТУВАННЯ МОЛОДИМИ РОБІТНИКАМИ НЕ ЛИШЕ КІЛЬКОСТІ, А ЯКОСТІ ГОТОВОЇ ПРОДУКЦІЇ ВІДКРИВАЄ ВЕЛИКІ ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ, РІЗКОГО ЗМЕНШЕННЯ БРАКУ, СКОРОЧЕННЯ ШТАТУ КОНТРОЛЕРІВ НА ПІДПРИЄМСТВАХ І БУДОВАХ.

ВИСОКА виробнича культура, відмінна якість продукції — нові паростки руху за комуністичну працю. Їх треба постійно плекати, вирощувати. НЕОБХІДНО СТВОРЮВАТИ БРИГАДИ, ДІЛЬНИЦІ І ЦЕХИ, ЯКІ ВИПУСКАЮТЬ ПРОДУКЦІЮ ТІЛЬКИ ВІДМІННОЇ ЯКОСТІ, ВЛАШТОВУВАТИ ТЕХНІЧНІ КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ РАЦІОНАЛІЗАТОРІВ, ПОСЛІДОВНО УДОСКОНАЛЮВАТИ МЕТОДИ САМОКОНТРОЛЮ, ОРГАНІЗОВУВАТИ ТЕХНІЧНЕ НАВЧАННЯ МОЛОДИХ РОБІТНИКІВ. Липневий Пленум ЦК КПРС намітив велику програму дій за прискорене виконання планів великого семиріччя, визначив ясні напрями боротьби за технічний прогрес. У здійсненні цих завдань велику роль повинна відіграти система самоконтролю, яка є одним з проявів прийдешнього комуністичного завтра.

Пленум ЦК ВЛКСМ

2-го серпня у Москві ЛКСМУ А. С. Шухов). Здійснився VIII пленум Центрального Комітету ВЛКСМ. На порядку денному пленуму:

1. Про участь комсомольців і молоді Харківської області в боротьбі за технічний прогрес і поліпшення якісних показників виробництва (доповідач — секретар Харківського обкому

2. Про завдання комсомолу в організації дозвілля молоді (доповідач — перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов).

В роботі пленуму беруть участь відповідальні працівники Центрального Комітету КПРС, ВЦПС, ряду міністерств і державних комітетів.

Пленум обкому КП України

Вчора відбувся черговий пленум Кіровоградського обкому КП України.

Учасники пленуму васлухали і обговорили доповідь першого секретаря обкому партії Ф. Г. Мартінова про завдання обласної партійної організації у здійсненні рішень липневого Пленуму ЦК КПРС та Пленуму ЦК КП України.

Доповідач і ті, що виступали у дебатах, відзначили, що зараз головне завдання партійних, радянських і господарських організацій — забезпечити успішне виконання семирічного плану.

По обговореному питанню пленум прийняв відповідну постанову.

Ще й вісімнадцятий не минув Галі Астасьєвій, а вона вже — електромонтер третього розряду. Цю спеціальність дівчина здобула, навчаючись в Хрущовській середній школі, яку закінчила в цьому році.

А зараз Галя працює на монтажі електроосвітлювальної апаратури пускових агрегатів Кременчуцької ГЕС. На знімку: Г. Астасьєва. Фото: Г. Чобітка.

Дмитро надовго затримався в трубному відділенні. Поговорив з хлопцями, а потім відійшов у куток і замислившись слідував за працюючими. Троє їх

Пошуки

біля горна. Один стежить за вогнем, вугілля підсіпає, двоє нагрівають димогарні і жарові труби. В приміщенні задуха, вугільний пил лізе в ніздрі, ріже очі, товстим шаром вкриває обличчя.

— Важкувато доводиться хлопцям, — вже надворі, переводячи дух, зробив висновок він.

І Дмитро розсердився сам на себе: «А хто ж, як не я, технолог котельно-квалівського цеху, повинен допомогти їм змінити оту дідівську технологію? Але як? Як саме?»

Ясно одне: поки будуть користуватися вугіллям, до тих пір і газ, і пил, і задуха. А думки знову вертілись навколо газу. Лише він дасть змогу створити нормальні виробничі умови, прискорити нагрів труб.

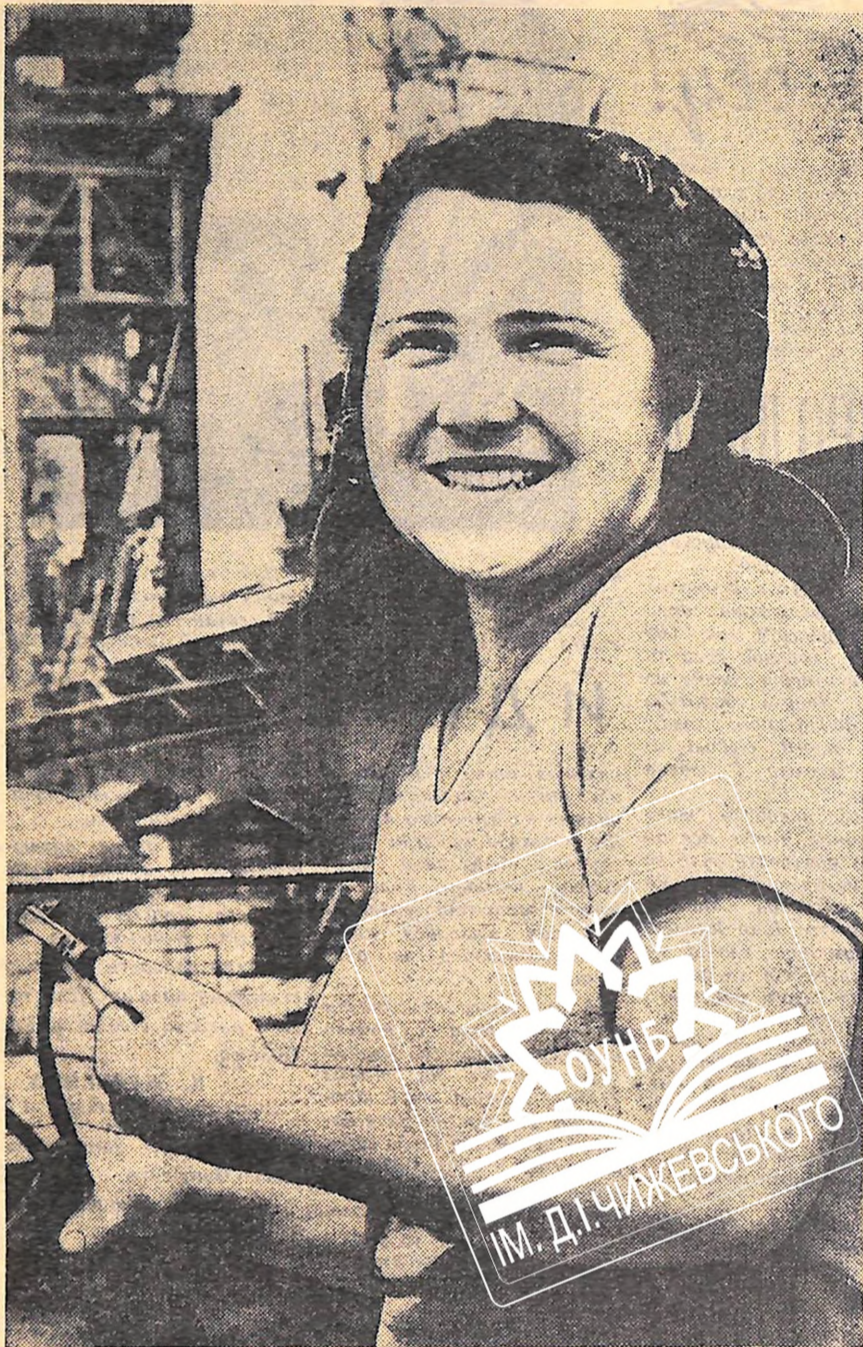
Газ — це добре. Його зараз немає на заводі, але ж балони з ним можна доставити. А ота машина — горно займає стільки місця, що й у великому приміщенні тісно, до пуття ніде повернутись. Викинути його! Але чим замінити?

Вечори проходили над пошуками, кресленнями. Один проект змінювався іншим. Треба було розробити таку конструкцію, щоб вона і економічно вигідною і аручною в користуванні була.

Нарешті є: газова піч! Приємно зайти тепер у

КОМСОМОЛЬЦІ, МОЛОДІ ВИРОБНИЧНИКИ!

ПАМ'ЯТАЙТЕ: СЬОГОДНІ ГОЛОВНЕ —
НАЙВИЩОЇ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ,
А Й НАЙВИЩОЇ ЯКОСТІ ПРОДУКЦІЇ

те ж трубне відділення. Тут чисто, свіжо. Біля стіни встановлена невеличка металева коробка — газова піч. Зовнішні стіни її зализують холодними навіть при тривалій роботі. Лічені секунди витрачають тепер робітники, щоб нагріти тру-

роки роботи на заводі він зарекомендував себе активним раціоналізатором. Лише в цьому році у виробництво впроваджено три його пропозиції.

Організувати і спрямувати технічну творчість робітників, зробити її масовою — цього вчили його в технікумі, цього вчить його щоденно партія. І комсорг цеху Дмитро Деркач постійно керується цією настановою, сам шукає й інших до пошуків спрямовує.

Радісна звістка прилетіла з Москви напередодні липневого Пленуму ЦК КПРС: схвалена ще одна

вигодовлення такого вентиля витрачалось сім кілограмів цінного металу. Дмитро запропонував ставити замість них сталні зварні вентиля. Це нововведення на ремонті лише одного паровоза зекономить понад 100 карбованців, а за рік це складатиме до двох десятків тисяч карбованців.

У нашій країні чимало паровозоремонтних підприємств, і кожне з них, скориставшись цією пропозицією (а вона прийнятна і для ремонту локомотивів широкої колії), заощадить великі суми коштів.

Наближається час, коли управління Південно-Західної залізниці підібере підсумки конкурсу по раціоналізації.

— Постараємось, — говорить Д. Деркач, — вийти переможцями в цьому конкурсі. Поки що ми маємо всі шанси на це, бо найбільшу економію від раціоналізації маємо.

І старається. Думка молодого інженера-технолога, комсомольського вожака Дмитра Деркача спрямована на вдосконалення існуючих механізмів, на винаходи нових.

Нові й нові проблеми не дають спокою йому. Та будуть розв'язані вони, бо не один Дмитро у своїх пошуках, бо поруч з ним завзяті друзі-раціоналізатори Анатолій Лопатюк, Всеволод Якимшин, Григорій Шаргородський, Антон Іванов та інші. Таким будьяка справа по плечу.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

Ведуть

бу. Та й працюють вони у далеко кращих умовах, продуктивніше, не говорячи вже про те, що вивільнилась одна людина.

Введення газової печі для нагріву димогарних і жарових труб дало Гайворонському паровозоремонтному заводу 14 тисяч карбованців умовної економії.

Це вже не перше нововведення, задумане і здійснене Д. Деркачем. За три

до успіху

Дмитрова пропозиція. До останнього часу вентиля теплової промивки і водогону робилися з бронзи. На

Дорогий наш читачу!

Уже місяць ти одержуєш свою молодіжну газету. Що подобалося тобі в ній? Які твої зауваження до газетних матеріалів? Про що ти хотів би прочитати в наступних номерах «Молодого комунара»?

Про все це ми і просимо написати до редакції нашої газети. МИ ВВАЖАЄМО ВАС, ЧИТАЧІ, СВОЇМИ ДРУЗЬМИ ТА ПОМІЧНИКАМИ. І ХОЧЕМО, ЩОБ ГАЗЕТА «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ЯКНАЙПОВНИШЕ ЗАДОВОЛНЯЛА ВАШІ ЗАПИТИ, БУЛА ЦІКАВОЮ, НАЙПЕРШИМ ПОРАДНИКОМ У ВАШОМУ ЖИТТІ І ПРАЦІ.

Чекаємо листів!

Наша адреса: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар».

РОЗДУМИ ВГОЛОС

ДІВЧАТА ланки Євдокії Помержницької з колгоспу «Путь Ильича» у цьому році на двохстах гектарах вирощують буряки на силос. І ростом виїшли, і стан міцний то дебелий, а розкішне листя

КОРОЛЕВА

метрової довжини так і хилиться до землі, випускаючи з стебел качани.

Весною п'ять комсомолок і комуністка-ланкова дали слово виростити по 500 центнерів зеленої маси та по 100 центнерів зерна на гектарі. Уперта боротьба йде за додержання слова.

Якось перед сівбою зібрались дівчата і завели розмову:

— Щоб виконати наше зобов'язання, треба все до дрібниць врахувати. Але як бути з механізованим обробітком? Правда, Микола Онуцій та Іван Яковенко — сумлінні хлопці, не підрижуть рядків, та все-таки краще самим доглядати качанисту.

— Ось що, — вирішила тоді ланкова. — Як почнуть хлопці сіяти, — сідай кожна на трактор. І не тільки слідкуй за квадратами, а вчись водити машину. Міжряддя просапуватимемо самі.

А коли зазеленіла ділянка. Люба Оникієнко, Галя Гречін, Люба Губа, Маруся

Ярова та Ніна Радул вже сиділи за кермом. Три рази рихлили міжряддя дівчата в двох на-

Незбаром роздільне збирання кукурудзи на силос. 140 гектарів її скосять ланка у стадії молочно-воско-

ЙДЕ В РІСТ

прямках, двічі підживляли рослини мінеральними добривами та аміачною водою. Як справжні майстри своєї справи, викохували вони кожену рослину. Коли ж зверху зажовтіли султани і у піхвах з'явилися коси, дівчата взяли за опилання.

А оце якось комсомолки пішли на поле і почали розрахунки роботи. Зрізали п'ять середніх на вигляд стебел, звжили — 6 кілограмів 456 грамів затягнули. А на гектарі їх до сорока тисяч. Значить, 500 центнерів маси вже є, а качани ж тільки наростати почали.

— Якщо є 500, то буде і 100, — кажуть дівчата.

вої стиглості. І тут дівчата вирішили всі основні роботи виконувати самі.

— Скрізь, де не виключені втрати врожаю, буде приставлена одна з нас, — ділиться своїми думками Євдокія Помержницька. — Не дамо пропасти жодному кілограму врожаю. Для того й рослили стеблисту, качанисту.

К. ЖУРБЕНКО.
Знам'янський район.

На знімку: комсомолка Люба Оникієнко. — Он яка виросла, — радіє дівчина.

Фото В. Ковпака.

БУДУТЬ ПОВНІ ТРАНШЕІ

Як тільки закінчилися екзамени в Чечелівській школі, учні створили свою виробничу бригаду. Спочатку вони вивозили добрива на поля колгоспу імені Карла Маркса, а зараз взялися за силосування.

Не гірше дорослих працює учнівська бригада під керівництвом Василя Шаповала. Без затримок скошує і подрібнює кукурудзу силосозбиральний комбайн, яким управляє Григорій Марченко. Справляються з роботою і молоді водії автомашин Микола Глушко, Леонід Яротник, Іван Куш та Микола Тараненко. А дівчата Надя Перчун і Жечя Малиш, Галя Бабенко і

За 40 поросят від свиноматки

Для Віри Агієвич, свиначки колгоспу імені Щорса, Онуфріївського району, знаменний став перший рік семирічки. Вона пішла працювати на свиноферму, здохнула першу трудову поремогу: одержала по 38 поросят від кожної свиноматки. Невтомна праця збагатила дівчину досвідом, і вона вирішила боротись цього року за вищі показники — по 40 поросят від свиноматки.

Слова буде додержано! Лише за перше півріччя Віра має по 20 поросят від свиноматки.

О. ПАВЛОВ.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
3 серпня 1960 р. 2 стор.

Люба Білаш розправляють силосну масу, поспівають її сіллю, вивершують конуси наповненої траншеї.

Молоді виробничники вже

мають на своєму рахунку більше ста тонн закладеного силосу.

В. ХАРЧЕНКО.
Петрівський район.

Про дітей-пасинків і керівних дядь

МИШКО, Вітько, Надійко! — захекавшись підбїг до гурту дівчорітків веснянкової Петрик. — Казали дядько Славко, що й сьогодні прийдуть!

Новина звеселила хлопчаків і дівчаток. Ще б пак! Хоч сьогодні буде якась розвага, не доведеться на сухій ґрунті горобців лічити.

На цей раз, крім Вячеслава Михайловича Крисіна, «розважати» школярів прийшли Микола Гаврилович Риженко, робітник заводу «Червона зірка», який відпочиває у селі, і Михайло Михайлович Кашин, залізничник із Знам'янки. У кожного в руках — застільна колода карт.

— За мною, шанані! — скомандував Михайло Михайлович, а за ним навпередбїг Микола Гаврилович Вячеслав Михайлович.

— Ходімо за дядьком Михайлом! Він он який височенний. Як підніме руку, ніхто карт не відіме і бігає прудко, — діловито запропонував передбачливий Василько.

бур'янів і колючих заростей акації чулося; — Не маж, пацан, «сімка» «даму» не б'є! — У дурня набридло. Ваяляй в очко!

— Трусил, малий, п'ятачки! — Гра була у розпалі. Та знову не повезло. На зграю картирів, мов сніг на голову, і на цей раз нагрянув голова селищної Ради Петро Петрович Гаркуша.

— А-а, каналі, спочину від вас немає! Знову взялися за своє!

— Ну й що? І будемо, все'дно будемо! — зарепетунали з усіх боків сполохані діти.

Петро Петрович вихопив залізничні карти, і лише Михайло Михайлович встиг вчасно схопитися, підняти високо руки і чкурнув навпростець через сусідні городи.

— Доки дядько Михайло в городі посидить, давайте до проїжджих машин почіпляємося! — промовив котрийсь.

— Еге, зараз шоферні вредничі стали. Як зупинить «газона», то й вука

ВЧИТИСЬ. вчитись і вчитись! Ніколи не меркне цей лозунг. Вчитись — це завжди бачити перед собою мету, постійно відчувати насаду від дотику до багатства знань, які нагромадило людство. Вчитись кожному, з тим, щоб досягти в суспільстві того рівня освіти, коли, як казав Ленін, будь-хто із нас зміг би стати членом уряду.

Будівник комунізму повинен бути всебічно розвинутою, високоосвіченою людиною. І сім класів для цього зовсім недостатньо.

Кожному юнакові і дівчині не менш як середню освіту — така вимога сьогодення.

Члени комітету комсомолу заводу «Червона зірка» зайнялися виявленням тих молодих виробничників, які не мають середньої освіти. Намітив спеціальні збори і комсомольський комітет заводу «Більшовик».

Так починається великий похід молоді за обов'язкову середню освіту. Небажання вчитись розцінюється сьогодні нарівні з невиконанням виробничої норми.

Люда ухляється від відповіді

КИНУЛА вечірню школу... Чому?

Люда Богданова, робітниця заводу «Більшовик»,

ТИХО: ЙДУТЬ ВСТУПНІ ЕКЗАМЕНИ

ЛЮДНО зараз у будівельному технікумі. Понад двісті абітурієнтів беруть участь у вступному конкурсі. Серед них — молоді робітники, колгоспники, службовці, демобілізовані воїни.

В. І. СУЖАЄВ, директор Кіровоградського будівельного технікуму.

БЛИЗЬКО тисячі вступників складають зараз екзамени до нашого інституту. Переважна більшість з них має виробничий стаж.

Перші екзамени — перші наслідки. На філологічному факультеті на «відмінно» написала твір Юлія Крижанівська, доряка з Ново-Українського району. Добре складала екзамени і Раїса Но-

не знаходить відповіді. Мовчить насунившись, мється. Мабуть вона й сама розуміє, що ні з того, ні з сього залишити навчання — просто нісенітниця. Захотілося більше свободи. Якої? Просто з'явився зайвий час, якому не завжди могла дати раду.

А ось у дівчат з бригади Зіни Філіп'євої менше удаваної «свободи», та багато більше справжньої. Кожна з них захоплена мрією про улюблену професію, про майбутнє. Галя Коваленко мріє про медінститут, сестри Філіп'єви вирішили піти у восьмий клас вечірньої школи.

Всі за одним, один за всіма

ВАЛЕРІЙ Чернишенко, робітник складального цеху заводу «Сільгоспдегаль», розмірковує: бути чи не бути вечірником: обзавівся сім'єю, до того ж десяток років минуло, як закінчив сьомий клас. «Чи ж треба взагалі вчитись?» — запитує він. Яким архаїзмом віє від цих слів!

А чи підходить хто до Валерія не лише з офіційною пропозицією заповнити «особисту картку» в школу, а й як справжній товариш, мовляв, не бійся, Валерію, витягнеш, ми допоможемо. Так, саме так, Георгію Бу-

викою, маляр з Кременчука.

Чотири роки виробничого стажу у Жанни Полішук, контролера відділу технічного контролю Завалівського графітного комбінату. Вона одержала «четвірку» з математики.

Перші екзамени показали, що до інституту вступає гідне молоде покоління.

А. П. БОЙЧУК, заступник директора Кіровоградського педінституту.

тора місцевої школи Павла Даниловича Курятенка з проханням розповісти про відпочинок школярів.

— Поганенько у нас ця справа. До піонерського табору дітей не послали, бо колгосп грошей не переказав. І взагалі... — директор зробив рукою безнадійний жест.

Зустрілися з працівниками Олександрівського РК ЛКСМУ. Секретар райкому Лідія Барбицька, яка безпосередньо відповідає за роботу з учнями, теж знизує плечима.

— Чи намічались у вас якісь певні заходи щодо літнього відпочинку піонерів та школярів?

— Аякже, е! Ось вони, — вона подала кілька аркушів паперу.

А там і справді чорним по білому: «...забезпечити планомірний відпочинок піонерів та школярів у всіх школах та дитячих установах району...»

— Навіщо такі відомості збирали?

— Щоб підказувати товаришам, вчасно допомагати, — непевно відповідає тов. Барбицька. — А не вже там і справді нічого не ро-

гайов. Олександр Тютюшкін і інші, хто вчиться і працює поряд з Валерієм. Сьогодні мало здобувати освіту самому, треба залучити до навчання і свого товариша.

Навряд чи стане розмірковувати «вчитись чи не вчитись?» токар цього ж заводу, тільки з механічного цеху, Олександр Федоров. Вся бригада, в якій він працює, вчиться. Ще в той день, коли Олександр вперше прийшов у новий колектив, його запитали напрямки: далі вчитись будеш? Потоптався хлопець на місці: «Подумаю». Та й що він зможе придумати інше, як піти в восьмий клас вечірньої школи? Адже не дозволять йому не вчитись ці наполегливі хлопці і дівчата з бригади Людмили Кравцової. У колективі за парти сіли всі, і тому шлях Олександра Федорова визначений — за всіма.

Жалість — почуття погане

НІЧОГО гріха таїти: іноді у вечірніх школах робітничої молоді основним мірилом «справедливості» і «людяності» педагога є жалість. Жаль примусити дорослого учня краще вивчити матеріал: адже людина прийшла з роботи, стомилась...

А людину таке ставлення ображає і обурює.

— Навіщо нас жаліти, до чого поблажливість? — щиро протестує Алла Соколова, формувальниця заводу «Більшовик». — А на уроках хімії, історії саме так буває...

Справді, у вечірні школи приходять дорослі люди. Їх не тягнуть сюди мами за руку. Для них нема трагедії, коли в щоденнику замість бажаної «п'ятірки» з'явиться «четвірка». Сюсар, токар, штукатур звертається до вчителя не з оцінкою. Він хоче в усьому глибоко розібратись, все зрозуміти, все знати.

А. ВОЩАНСЬКА.

бється? — дивується вона.

Так, Лідія Павлівна і велимишановні дяді з райвНО Андрію Григоровичу Орлик і Петре Тимофійовичу Опанасенко! Залишили ви напризволяще елісаветградківських школярів. Кажуть, все заради економії коштів. Та досить! Дорого обходиться така «економія» у вихованні дітей. Тому й не дивуйтеся, як могло трапитись, що під впливом людей, подібних Крисіну, Кашину і Риженку, виховуються і «розважаються» зараз школярі.

Правда, часто заглядають вони у вікна замерлого Будинку піонерів, де чесно несе службу біла мовчазного телефону Марія Федорівна, і на стіні, ніби знайшовшись з юних громадян, висить все літо об'ява-плакат:

«Піонери та школярі! Літо — чудова пора. Підемо в походи, в дальні екскурсії, поїздки по рідному краю...»

В. КРИВОРІГ, директор Елісаветградківського Будинку культури.

О. ПОЛІШУК, спецкор. «Молодого комунара».

„МОЛОДОМУ КОМУНАРУ“ ВІДПОВІДАЮТЬ

Директор міського дитячого парку тов. Островерх повідомив редакцію, що малий фейлетон «Ку-ку, Микола Даниловичу», надрукований в номері за 17 лип-

ня ц. р., обговорений на зборах працівників парку. Критика визнана правильною. Вихователя М. Д. Царенка суворо попереджено.

ВИХІДНИЙ ДЕНЬ У СЕЛІ Петроострові

ПРИВІЛЬНО розкинув свої володіння колгосп імені Ілліча—один із найбільших у Хмельському районі. Господарство чимале: угідь до шести тисяч гектарів набереться. А які чудові люди живуть і трудяться у Петроострові! Це ж завдяки їхнім золотим рукам рік у рік зростають артільні доходи. Торік колгосп мав 4,8 мільйона карбованців, а в цьому році розраховує одержати не менше 7 мільйонів. Хіба це не говорить про зростання?

Підійти на ферми, у ланки, до механізаторів—всюди побачите молодих і завзятих. На першій і третій молочно-товарних фермах майже всі доярки—дівчата. Галині Діордіці, яка лише в цьому році закінчила десятирічку, довірили групу передової доярки Євдокії Сільченко. І дівчина не здає першості! Добра слава лине про свинарку Зіну Ковтун, комсомольців-механізаторів Олександра Гризана та Івана Захарова, ланкову Ольгу Арманову.

Наполегливо, з вогником працюють юні. Однак вони вмійють не тільки добре трудитись, а й весело, цікаво відпочивати. Ось ми і розповімо вам про їх дозвілля.

ЗАВТРА—вихідний день! Де відпочити? Таке оголошення з'явилося у суботу біля контори правління артілі.

У роздумі зупинялися тут молоді та літні колгоспники. Скільки спокусливих розваг! Що ж вибрати, куди піти?

...Секретар комсомольської організації колгоспу Марія Случ більш за все побоювалась, як би не підвела погода. Стільки сил затрачено, стільки цікавого

вирішив посадити на пустирі фруктові дерева.

— Що ви надумали, Мойсейовичу? — підсміювались скептики. — Де це бачено, щоб на пісках щось росло? Нічого у вас не вийде.

Прогнози виявились вірними. Дерева загинули. Та Діордіца — людина вперта. На другий рік робітники МТС посадили сосни, берези, кущі. І що ж ви думаєте? Прижились...

Зараз на 7 гектарах парку налічується 22 тисячі дерев і кущів.

Прекрасний парк вращі, коли тільки тільки починає сходити сонце. П'янить напоєне сосновим ароматом повітря, а над головою витьохкують свою дзвінку пісню птахи. Тихо, спокійно... Хороше!

Та от десь далеко-далеко чується пісня, проста українська пісня про гунцулку Кесеру.

Мелодія росте, шириться, стає все звучнішою і звучнішою. Це в гості до петроострівців прибула молодь з Ярошівського цукрозаводу. Швидко знайомляться сусіди. Колгоспний кіномеханік Володимир Олексієнко включає радіо. Всюди — сміх, жарти.

ЗАКУРИВ пилом шлях. Нарешті з-за куряви вилетіла машина. Це приїхали друзі по змаганням з колгоспу імені Кірова. Іх очолює секретар комсомольської організації Олена Ко-

люча. З гостями прибув і духовий оркестр. В одну мить виключили радіо, посадовили музикантів. Керівник оркестру Кузьма Никифорович Телега змахнув рукою — і полилась мелодія вальсу. А чому ж ніхто не танцює? Невже соромляться? Ні, ні... Це була, так би мовити, підготовча хвилинка пауза.

Ввійшла в круг перша пара й закружляла у вихорі танцю. За нею друга, третя... Полька змінюється на танго, танго на фокстрот, кроков'як.

— Дамський вальс з хлопками, — оголошує Марія Случ. — Дівчата запрошують хлопців.

Доярка Соня Таркіна підходить до причіплювача Анатолія Войтова.

— Дозвольте? — вклоняється вона.

— Вам я не можу відмовити, — серйозно відповідає Анатолій.

Де молодь, там і пісня. Широка, привільна.

«Ми підем, де трави похили...» — заспівають нерозлучні подружки — доярки Раїса і Оля Войтови, Надя Арманова.

ДЕХТО, правда, не танцює і не співає. У глибині парку — причіплювач Василь Цуцуран і робітниця Ярошівського цукрозаводу Оля Корчан. Про що вони розмовляють в тнізатишній алеї? Може Василь, який завтра від'їжджає на цілину, просить дівчину частіше писати листи? А може саме в цю хвилину дівчина дає юнакові слово чекати на нього? Як знати. А втім,

не будемо надміру допитливими. Підемо краще на спортивний майданчик, де саме у розпалі змагання з волейбола. Грають «на виліт» — одна команда змінює іншу.

Сонце підіймається все вище і вище. Спекта стає нестерпною. Частина відпочиваючих вирушає до лісу, щоб під кронами дерев знайти приємну прохолоду. Інших манить до себе річка Вись. Як хороше скупатися, а потім полежати на березі!

ХТО не любить «поболіти» за футболістів? Задовго до початку змагання всі лави на стадіоні зайняті. Кому не вистачило місця, той розташувався на траві. І ось свисток судді—вчитель місцевої школи Олександр Васильович Коваленка. Футболісти колгоспу «Заповіт Леніна» одразу ж кидаються у наступ. Та ще й вітер сприяє їм, підганяючи м'яч.

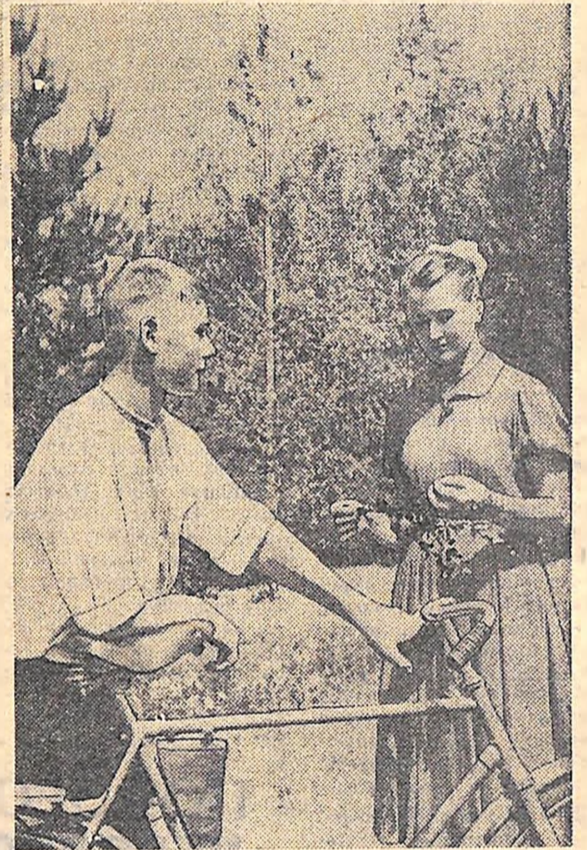
— Тримай, Іване, тримай! — кричать чимдужче болільники. — Вибігай назустріч!!!

Але сили не рівні. Червоних майок стає все більше біля воріт господарів поля. І раптом зойк серед глядачів: «Ех, Іван, Іван... Пропустив...».

Три рази лише протягом першого тайму довелось Івану Чалому виймати м'яч із сітки. Два з них забив Яків Слущкий, нападаючий команди гостей. «Автором» третього голу став Віктор Буханенко. Але петроострівці не залишилися в боргу. Та все ж загальний рахунок 3:2 на користь гостей.

У той день глядачі подивились ще один матч: між дитячими командами. Виявляється, е і такі у Петроострові! В них грають учні 5—6 класів, і тільки суддя—«дорослий» — Гриша Бондар, який працює причіплювачем. Виступи цих команд користуються немалим успіхом.

— От шкода тільки, ніяк

не можемо дістати для них форму, — бідкається секретар колгоспної парторганізації Сергій Іванович Козлов. — А то — справжній тобі футболісти...

Пізно ввечері у клубі відбувся концерт, який дали учасники художньої самодіяльності районного Будинку культури. Колгоспники тепло сприймали виступи гостей і на закінченні широкі подякували їм, запросили частіше приїжджати у Петроострів.

...Тиха літня ніч опустилася над селом, стихли дзвінкі дівочі голоси. І тільки в парку де-не-де про щось шепочуться пари.

Закінчився вихідний день. Радісним, веселим був він.

Після трудового тижня добре відпочила молодь. Завтра вона з новими силами візьметься за працю. А в кабінеті голови колгоспу ще довго не гасло світло. Сергій Іванович, Марія Случ і Григорій Мойсейович, обговорювали день минулий.

— Чудово, чудово,—задоволено говорив Діордіца. — Молодь надовго запам'ятає цю неділю. Тепер потрібно подумати і про наступний вихідний.

— Обов'язково, — підтвердив парторг. — Але, відверто кажучи, не все у нас сьогодні було гаразд. Потрібно, Григорію Мойсейовичу, нарешті знайти керівника для нашого духового оркестру.

— Вірно, Сергію Івановичу, цілком вірно,—підтримала Козлова комсомольський секретар. — Треба краще готуватись до таких днів.

Лише про один із вихідних у Петроострові довідалися ви, наші юні читачі. Як бачите, цікаво і змістовно вміє відпочити молодь у цьому селі. А скільки таких сіл на Кіровоградщині? Не злічити. І в кожному з них при бажанні можна організувати хороший день відпочинку. Треба тільки з погнітком взятися за цю справу.

О. ДУЧЕНКО,
М. БАРСЬКИЙ,
спецкори «Молодого комунара».

Фото В. Ковпака.

ЗАВТРА ВИХІДНИЙ ДЕНЬ!
Де відпочити?

11:00 **КОЛГОСПНИЙ ПАРК** — електричний, тиша і сонце

12:00 **РІЧКА ВИСЬ** — самотність на березі, прохолода, свіжий вітерець

13:00 **КЛУБ** — веселі ігри, танці, обідня мелодія, радіо

14:00 **ПРОГУЛАНКА МОЛОДІ У ЛІС**

15:00 **КЛУБ** — кінофільм «ДІВЧИНІ ТРОБИГРАДУ»

16:00 **СТАДІОН** — спортивні змагання з футболу, волейболу, баскетболу

20:00 **КЛУБ** — концерт будинку самодіяльності Хмельського району

21:00 **КЛУБ** — кінофільм «Звезди ретираля»

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ КОЛГОСПУ ІМЕНІ ІЛЛІЧА

придумано, а тут зранку налетів вітер, знялася курява. Та непогода не стала на перешкоді молоді. Вже за 10 години почали збиратися в колгоспному парку юнаки і дівчата.

Чудовий парк у Петроострові! Мальовничий, чистий, він став улюбленим місцем відпочинку сільських жителів, їх гордістю. У парку своя історія. Ще в 1946 році теперішній голова колгоспу Григорій Мойсейович Діордіца (тоді він працював директором МТС)

Випадок

день — рівно 650 карбованців.

А коли дев'ятого після обіду хотів забрати їх, виявив, що гроші вкрадені. Я запідозрив Куликова і... побив його, вимагав повернути всю суму.

— А хто ночував в останню ніч у кімнаті?

у кімнаті № 14

— Я, Куликов, Литвинів і... ще один, Муравський.

— Якого вигнали з гуртожитку ремісничого учня № 1 за крадіжку годинника? Ти знав про це?

— Так...

— І все-таки пустив сторонню людину вночі через вікно? Чому?

— Було шкода його.

Запитання сплється одне за одним. І все глибше розкривається негідна поведінка Петра Тянянського.

Мало того, що незаконно впустив у кімнату людину із запламованим мундиром—він рішуче захищав свого друга, замітав сліди. І в той же час наступав на горло Анатолію Куликову, погрозами вимагав від нього грошей. Справа дійшла до того, що заляканий хлопець віддав 200 карбованців. Адже Тянянський натякав на своїх друзів і на те, що після другої зміни з Анатолієм все може трапитись.

— Ходімо з тобою до прокурора, у міліцію, — пропонував не раз Куликов. — Там розберуться.

— Нікуди я не піду і тобі не раджу. Зробимо все тихо, щоб ніхто не знав.

Так, очевидно, і трапилось би, коли б Анатолій не вирішив твердо добитись правди. Він сам побував у міліції, звернувся за допомогою до громадських організацій заводу, прийшов і в нашу редакцію.

— Я не винен. Прошу добре вивчити справу. Тянянський мені весь час погрожує.

— А що в гуртожитку думають про це? Невже не можуть допомогти? — поцікавились ми.

Та виявилось, що ні комендант С. В. Ракитін, ні вихователь О. І. Кожнов, ні голова ради Ю. Ванін довгий час нічого не знали про подію в чотирнадцятій кімнаті. Їм було невідомо.

хоч Тянянський прилюдно бив Куликова. Нікому ні слова не сказав про цей випадок і член ради Володимир Литвинів.

— Чому ж ти не заступився за товариша? Яке ти мав право приховувати вимагательство? — суворо запитали його на засіданні. І у відповідь почули міщанське, обивательське:

— Я боявся зробити це. Навіщо мені вилутуватись?

Те ж саме проминув і четвертий мешканець кімнати — комсомолец Олександр Пилипенко. Ось яке їх моральне обличчя! Живуть за правилом «моя хата скраєм», ховаються у шаралупу при найменшій житейській бурі. Навіщо, мовляв, мені зайвий клопіт? Не наша це, чужа мораль!

Багато пекучих слів було кинуто в той вечір і Тянянському, і Литвинову, і Пилипенку. Кожний виступаючи з обуренням говорив про цих юнаків, які бруднять честь колективу. І правильно вирішили товариші, що Тянянський повинен повернути гроші Куликову і попросити у нього пробащення.

Але це — половинчате рішення. Тянянський намагався вкрати у Куликова найдорожче, що є у людини—честь. Таку крадіжку не можна простити. Поведінка Тянянського, цієї безсовісної людини, повинна стати предметом найширшого обговорення комсомольської організації заводу «Червона зірка».

О. ПОПОВ.

ПОДОРОЖУЮТЬ ЧЕРВОНОЗОРІВЦІ

Куди не глянь — неозорі степи. Дивинсья і, здається, їм немає ні кінця, ні краю. Гудуть мотори комбайнів, тракторів. І ось в їх роки влітається пісня:

Я не знаю, где зустрітись

Нам придется с тобой,

Глобус крутится,

вертится,

Словно шар голубой.

Це заспівує група робітників заводу «Червона зірка», яка вирушила в туристський похід по історичних місцях Кіровоградської і Черкаської областей.

Хороше в липневий день відчуття прохолоду лісу, поплавати в річці, з апетитом

з'їсти власноручно приготовлену вечерю. В перший день походу туристи побували в селіщі гідробудівників, оглянули Кременчуцьку ГЕС. Наступного дня робітники подорожували вздовж берегів Кременчуцького моря до місць історичних битв українського народу з польською шляхтою в 1648—1654 рр.

Всі 12 учасників походу виконали норматив третього спортивного розряду з туризму.

Н. ВЛОХ, заступник секретаря комсомольської організації заводу «Червона зірка».

В гостях у воїнів

Група кіровоградських молодих шахістів — Алла Іванченко, Георгій Дубівка

та Валерій Іваненко зустрілися з любителями шахів місцевого гарнізону.

Першорядник Г. Дубівка розповів любителям шахового спорту про ідею і зміст староіндійського захисту і проаналізував другу партію з матчу Ботвинник—Таль на першість світу з шахів.

Після лекції гості продемонстрували сеанс одночасної гри з шахів і шашок. Воїни широк дякували молодим шахістам за теплу і цікаву зустріч.

С. ШИНКАРЕВСЬКИЙ.

НАШ ФОТОКОНКУРС

За етюдом.

Фото В. КОВПАКА.

ДОРОГІЙ ЧИТАЧУ!

РЕДАКЦІЯ газети «Молодий комунар» оголошує конкурс на кращий фотознімок. Надіслані знімки повинні відображати найцікавіше, що найбільш повно і яскраво характеризує трудові діла нашої прекрасної молоді, будні нашої славної селітської. Вони повинні розповідати і про побут, навчання, культурний відпочинок молодих робітників, колгоспників, студентів, учнів.

На своїх сторінках газета веде рубрику «З фотоапаратом по області». Отже, можна надсилати фотознімки з новобудовою області, хороших мальовничих місць, історичних пам'яток та ін.

Фотознімки, надіслані на конкурс, необхідно супроводжувати підписом, в якому вказати тему, прізвище, ім'я і по-батькові автора, місце роботи та домашню адресу.

Розмір — 9×12 і 13×18.

За найкращі фотознімки встановлені премії. Конкурс проводиться з 1 серпня по 20 жовтня цього року. Редакція запрошує всіх юнкорів, читачів, фотолюбителей взяти участь у конкурсі.

Матеріали надсилайте на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Редакції газети «Молодий комунар». На фотоконкурс.

З ІСТОРІЇ

ІСТОРІЯ старогрецьких олімпійських ігор починається з 776 року до нашої ери. Перші сучасні олімпійські ігри відбулися в 1896 році в Афінах. З того часу вони проводилися раз в чотири роки, але тричі вони не відбулися—у 1916, 1940 і 1944 рр. Та рахунок олімпіад проходить. Так що в Римі «олімпійці» збираються в тринадцятий раз, якщо не рахувати юбілейної Олімпіади.

Десять разів до цього «олімпійці» з'їжджалися в європейських містах — Афінах, Парижі (двічі), Лондоні (двічі), Стокгольмі, Антверпені, Берліні, Амстердамі, Хельсінкі, двічі — в містах Америки — Сент-Луїсі і Лос-Анжелосі і раз в австралійському місті Мельбурні. В перших олімпійських іграх 1896 року в Афінах виступило 285 спортсменів (це були тільки чоловіки).

Друга Олімпіада в Парижі зібрала 1066 учасників із 20 країн. Найбільш масовим стали ігри в Хельсінкі. Тут виступило біля 6 тисяч спортсменів із 69 країн.

В програму перших олімпійських ігор входили змагання тільки з 9 видів спорту — легкої атлетики, плавання, гімнастики, класичної боротьби, фехтування, велосипедного спорту, важкої атлетики і теніса. Програма майбутньої XVII Олімпіади включає змагання з 22 видів спорту.

Олімпійське знамено з п'ятьма переплетеними кольоровими кільцями з'явилось на Олімпіаді в Антверпені у 1920 році. Переплетені кільця символізують єдність спортсменів п'яти материків — Європи (голубе кільце), Азії (жовте), Австрії (зелене), Америки (червоне) і Африки (чорне).

Вперше російські спортсмени виступили на IV олімпійських

іграх, які відбулися в Лондоні в 1908 році. На збір любителів спорту з Росії в Лондон приїхало 5 спортсменів і вони завоювали три медалі: М. Панін — золоту в змаганнях з фігурного катання на ковзанах, борці К. Орлов і А. Петров — срібні медалі.

Спортсмени Росії на V олімпійських іграх у Стокгольмі в 1912 році виступили майже по повній програмі і по кількості завоюваних медалей поділили з командою Австрії 15 і 16 місця.

XVI Олімпіада в Мельбурні привела до триумфу радянської команди.

ОЛІМПІАДИ

го спорту. Спортсмени нашої країни завоювали в Австралії 37 золотих, 29 срібних і 32 бронзові медалі, тоді як спортсмени США одержали 32 золотих, 25 срібних і 17 бронзових медалей. Команда СРСР набрала 624,5 очка, а команда США, яка зайняла друге місце,—498 очок.

ПРО ВСЕ ПОТРОХУ

ТАЄМНИЦЯ ПЕРЕМОГИ

Одного разу у знаменитого фінського лижника Вейкко Хакулінена запитали:

— Як треба поступити, щоб здобути перемогу?

— Дуже просто, — відповів чемпіон, — потрібно бігати трішечки швидше, ніж твої суперники.

ВИПРАВДАВСЯ

Хлопчик повернувся з школи додому. Глянула мати: його нова шапка ро-

НАРОДНІ УСМІШКИ

НА УРОЦІ

Дореволюційна школа, Перший клас. Урок закону божого. Піп намагається з'ясувати учням, що бог в дух. Учні ніяк не вгорають. Святий отець наводить приклади і наголошує: чоловік помирає, бо в нього виходить із тіла душа. Коли йому здалося, що діти зрозуміли, він запитує:

— Так чому помер чоловік?

Один учень несміливо піднімає руку.

— Скажи! — радіє піп.

— Бо простудився!..

(Записав В. ХОМЕНКО, житель с. Олександрівки).

ЯК ПОЧИСТИТИ ВІЛУ ШКІРЯНУ СУМКУ І ПОЯС

Шкіряні вироби слід протерти м'якою гумкою для олівця кілька разів. Пригодувати розчин із півсклянки молока і ложки нашатирного спирту. В цьому розчині намочити шматочок вати і протерти покладену на чисту ганчірку почищену гумкою сумку. Після цього натерти туалетним милом, а потім знову протерти розчином з молока і нашатирного спирту. Вату змішувати, як тільки забрудниться.

Після цього насухо протерти сумку сухою чистою ганчіркою, а потім, коли сумка висохне, протерти її тальком.

Чи знаєте ви, що...

...в 1965 році на Україні повинно бути 15 мільйонів фізкультурників, тобто кожна третя людина в республіці;

...російський солдат матрос Лукін легко ламав підкови, міг тримати пудові ядра на витягнутій руці, одним пальцем вдаював цвях у корабельну стіну;

...команда радянських спортсменів по класичній боротьбі на XVI Олімпійських іграх зайняла перше місце, набравши в неофіційному заліку сорок чотири очка і одержала 5 золотих, 1 — срібну, 1 — бронзову медаль;

...у одного індійського племені любима розгадка — половина на заїця. Половко індійсь без рушничі і луку. Він переслідує заїця до тих пір, поки той не впаде від виснаження.

Шахова вікторина

1. Коли було проведено перше міжнародне шахові змагання? Скільки шахістів брало в ньому участь і хто вийшов переможцем?

2. У якому міжнародному турнірі вперше взяв участь російський шахіст?

3. У якому міжнародному турнірі вперше взяв участь радянський майстер? Як його прізвище і яке місце посів він у цьому змаганні?

4. Коли відбувся перший офіційний матч на звання чемпіона світу?

5. Хто з чемпіонів світу утримував це звання найдовше?

СПОРТ

У неділю на Інгулі

Минулою неділю на водній станції «Спартак» відбулися показові спортивні змагання, присвячені Дню Військово-Морського Флоту СРСР.

Парад відкрила група шлюпок-прапороносців. Після цього виступали скутеристи, водні лижники та підводні плавці.

На березі водоймища сотні відпочиваючих взяли участь у різних морських іграх.

На знімку: другорядник з скутерного спорту Борис ХИТРИЙ на дистанції.

Фото і текст В. ЮР'ЄВА.

